

Les Festes de Santa Tecla, patrona de la ciutat de Tarragona, són conegudes per tothom. És per això que des de Xarxanet et descobrim tres anècdotes inèdites

Tarragona celebra la seva festivitat més important per [Santa Tecla](#), el **23 de setembre**. De fet, la celebració de la patrona de la ciutat **ha estat declarada Festa Patrimonial d'Interès Nacional**, condició atorgada per la Generalitat de Catalunya. Un dels clímax de la festa, és la nit del 22 al 23 de setembre, anomenada '**l'empalmada**'. Gràcies a la seva tradició en el temps, Santa Tecla aplega cada any a més i més gent.

Deixant de banda el seu origen més remot i l'arribada de la relíquia, el 17 de maig de 1321, amb una rebuda, pel que diuen els documents bastant espectacular, no és fins l'arribada dels ajuntaments democràtics que **la festa es reivindica realment com la gran Festa Major de Tarragona**, fins arribar al que avui coneixem i descrivíem al principi. Entremig, segles amb alts i baixos i un notable retrocés de la festivitat (agreguat per la Guerra Civil) durant el segle XX.

Fa cent anys, doncs, les Festes de Santa Tecla no eren el que son avui, i des de Xarxanet gràcies al testimoni que ens deixa la premsa i que podem trobar a l'[hemeroteca](#), hem seleccionat **tres anècdotes curioses** que potser ens sorprendran, o potser no tant:

27 de setembre de 1908 (Catalunya Nova): "l'espectacle ha sigut trist i vergonyós i de pas missèrrim"

Les Festes de 1908 ja pinten malament de bell antuvi. El 30 d'agost el diari **Catalunya Nova** es mostra sobtat per "la determinació d'alguns elements del Municipi de **celebrar depressa y corrents grans festes per Santa Tecla**, quan tothom creia s'estava treballant de valent en la confecció del programa de les festes centenàries del Rei En Jaume I". Amb aquest català encara no normalitzat, una setmana després expliquen que l'**Ateneu de Tarragona**, embolicat amb l'organització d'un concurs d'aprenents pel natalici del rei Jaume I, "no ha pogut preparar la diada de Santa Tecla, "perquè, com tothom se pensava que la festa d'enguany se reduiria solsament a lo tradicional".

Efectivament, la Diada arriba, i sembla ser que el resultat és un desastre de dimensions notables i potser exagerades. El mateix diari en fa una crònica ben destructiva, perquè diuen que l'organització havia venut "unes pomposes festes", i el resultat final és el contrari, cas que recorda les recents crítiques als Jocs del Mediterrani: "**Que cada any s'enganyi a la gent y a la ciutat, es cosa que en cap més altre poble's toleraria sinó en el nostre**. Y es sempre aixís". "Es preferible cent vegades el no fer res a fer el ridícul com se vé fent y ab més raó enguany que s'ha vingut enganyat a l'opinió ab la pretensió de fer pomposes festes".

20 de setembre de 1916 (La Veu de Tarragona): "Que se les quite del calabacín!"

La Veu de Catalunya es fa ressò d'un incident anterior a Girona que involucrava el temut Partit Republicà Radical Radical (fundat per Alejandro Lerroux el 1908 a Santander) amb l'**intent de prohibir-hi ballades de sardanes**. Ara, la 'Fraternidad Republicana' de Tarragona, el moviment a nivell local d'aquest partit comptava amb un nou regidor, **Pere Loperena Romà** que era natural de Girona i "combaté i votà en contra que l'Ajuntament [de Tarragona] concedís una modestíssima subvenció que ara se li demanava per a contribuir a pagar les despeses d'una de les millors cobles empordaneses".

El diari deia que, **malgrat això es ballarien sardanes el dia 23, el de la Festa Major, i hi aniria la Cobla Empordanesa, pagada pels Tarragonins**. Per buscar el suport de la gent, en aquest cas la motivació va ser citar l'article de 'La Voz el Pueblo', el diari oficial del partit de Lerroux: "Porque pensar que van a bailar sardanas en medio de la Rambla o en otro paseo, precisamente en dies de aglomeración de gente como los de las fiestas de Santa Tecla en que tan concurridas estaran esas vías, ¡vamos! **Que se les quite del calabacín** [...] bailar sardanas, sí; nadie tiene derecho a oponerse a ello, **pero en sitios donde no se ofenda a la estética**".

"Sempre són els mateixos, els anti-catalans, els que senten odi inveterat per tot lo de la terra, per Girona també", responia el diari tarragoní. L'apel·lació a la 'resistència sardanística' gironina feia acabar l'article a La Veu de Tarragona amb aquesta al·legoria: "Tarragona, com Catalunya sensera, mira la Girona de les sardanes, la ciutat gloriosa, la valenta, la immortal la catalaníssima. **I Girona triomfarà, i amb ella, Catalunya**".

3 de juny de 1936 (Catalònia): “Per Santa Tecla, els gegants es tornaran roigs” a un mes i mig del cop d’estat de Franco

Enmig de l’ambient pre bèl·lic que devia respirar-se a tot l’Estat davant la temença d’un alçament militar per part del General Franco, que finalment es traduiria en una realitat el fatídic 18 de juliol, un mes i mig abans hi havia un debat encès que obria la portada del diari local Catalònia, titulat “**Comiat a les Rambles**”. La polèmica girava a l’entorn de fer una cosa bastant impensable avui: **treure els arbres de les Rambles**. El diari deia “Avui hem anat a prendre comiat de les Rambles, o almenys de les nostres Rambles”. El precedent era la retirada d’arbres de la Plaça de la Font.

L’extracció implicava, i n’eren prou conscients, que “els grans draps de sol cauran damunt les hòrrides brutes caríssimes cases –perquè encara en queden d’aquestes-, que abans –i, avui, encara avui- hom veia guarnides d’un delitós domàs movable: el domàs del solellet i l’ombra de les fulles”. Avui és evident que els arbres són imprescindibles per protegir-nos del sol a qualsevol rambla del país, i **a l’època de les fotos i els selfies, en fem postals compartibles amb els nostres dispositius**, que ja es descrivien aleshores així: “el que més ens recarà és que desaparegui el joc del solellet i les petites ombres, somriure del cor de Tarragona, delícia dels nostres ulls, despreocupació de les nostres ments i consol voluble dels nostres desig eternament satisfets”.

Tant és així, que l’altra gran preocupació és el patiment del diari pel que puguin viure els gegants que participin a les Festes Majors de Santa Tecla, a causa d’aquesta disputa: “**Quan surtin els gegants, es tornaran roigs de temença** al veure que han de passar per les aceres per por de desfer la bellesa modernitzada del “bulevard”, que per més escarni quedarà tancat de cada banda, ofegant-se a punt de néixer”. Malauradament, el que al final es trobarien els ciutadans inquietos de Tarragona seria **un cop d’estat militar i el tancament del Catalònia, que havia obert feia un any**.